

אומר, שפעם שניה הוא כבר ילמד לומר שלום ואל ברכה.
אם לא - אוי ואבוי לו.

הסוס הראשון שקנינו אצל הבדואים בחולה, היה סוס זכר צעיר ושקט. אחרי שאכל מנות הגונות של שבולת שועל עשה "וישמן ויבעט" והחל להיות פרא. השתלטתי עליו בקושי. היה לעתים נושך בשיניו ולא נותן לרתום אותו.

במחזור הזרעים היו לפי הנוהג באזור, גם קטניות: בקיה, עדשים, חימצה (חומס) וכרשינה.⁵⁴

את ההובלה על עגלת הסולם חייבים לעשות בשניים: אחד מגיש בקילשון והשני, העומד על העגלה, מקבל ומסדר את העגלה לבל תתפזר התבואה בדרך הארוכה ורבת המהמורות עד לגורן. אני משתתף בעונה ראשונה זו עם אחד האיכרים החדשים, דוד אנטלר, ושנינו מובילים בשתי העגלות שלנו את התבואה לגורן.

יום אחד, אנחנו נוסעים מכיוון אדמות ההר בשתי עגלותינו העמוסות בקיה, בכיוון למושבה. השעה היתה שעת בין ערביים. פתאום צצים חמישה אנשים מזויינים, עוצרים אותנו, חותכים את המושכות בשבריות ומאלצים אותנו לרדת מהעגלות ותוך כדי מכות וצליפות בשוט עוזבים ובורחים על גב שני זוגות הסוסים שלנו. תוך כדי כך גם חלצו את נעלינו והשאירונו ללכת יחפים לכיוון המושבה מהלך של למעלה מחצי שעה.

משהגענו למושבה ונדע שם דבר המעשה, יצאו רוכבים בכיוונים שונים לרדוף אחרי השודדים. קבוצה אחת של שני רוכבים צירקסים חזרה למחרת בלי שהעלו דבר.

קבוצה שניה של שלושה רוכבים מהמושבה הגיעו לכפר מגידל שמש ושם בעזרתו של השייח הדרוזי נמצאו הסוסים. בלוית רוכבים ששלח השייח הגיעו כעבור יומיים ונתקבלו במושבה בתרועות וביריות שמחה לפי המנהג. זו היתה טבילת האש הראשונה בפגישתי עם שכנינו במציאות אותם ימים. במקרה קרה אירוע ראשון זה בתקופת העבודה הראשונה שלי.⁵⁵